Pécsi Ítélőtábla
Pf.III.20.258/2010/4. szám

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítélőtábla a dr. Szakály Miklós ügyvéd (7635 Pécs, Mikszáth Kálmán utca 18.) által képviselt **felperes neve** (címe)felperesnek - a dr. Hadházi Éva ügyvéd (7623 Pécs , Heim Pál utca 2.) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt a Baranya Megyei Bíróságon indított perében a 2010. április 8. napján kelt 10.P.20.749/2009/17. számú ítélet ellen az alperes részéről 18. sorszám alatt benyújtott fellebbezés, a felperes részéről Pf.III.20.258/2010/3. szám alatt előterjesztett csatlakozó fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - részben megváltoztatja, és az alperest a terhére megállapított 3.000.000 (hárommillió) forint marasztalási összeg után 2006. május 18. napjától a kifizetés napjáig terjedő időre a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamat megfizetésére kötelezi.

Mellőzi a felperesnek feljegyzett eljárási illetékben és állam által előlegezett költségben való marasztalását.

Egyéb fellebbezett részében az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 45.000 (negyvenötezer) forint másodfokú eljárásban felmerült költséget.

Kötelezi a feleket, hogy fizessenek meg az államnak - az illetékes adóhatóság felhívására - a felperes 105.000 (egyszázötezer) forint le nem rótt csatlakozó fellebbezési eljárási illetéket, míg az alperes 120.000 (egyszázhúszezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes 2006. május 18-án segédmotor-kerékpárjával közlekedési balesetet szenvedett. A balesetet okozó Ú.V-t a Pécsi Városi Bíróság 10.B.1307/2006/13. számú ítéletével maradandó fogyatékosságot okozó közúti baleset gondatlan okozásának vétsége miatt pénzbüntetésre ítélte. A baleset következtében a felperes a baloldali lapocka-kulcscsont közötti izület ficamát, a baloldali lapocka törését, a bal váll, mindkét térd, valamint a mellkas zúzódását szenvedte el. Műtéti csontegyesítést követően elhúzódó, szövődményes sebgyógyulás lépett fel nála. Fémallergiája 2006. július 11-én a sebben lévő fém eltávolítását tette szükségessé, a seb folyamatos túlsarjadásait pedig újabb orvosi beavatkozások során kellett lemetszeni. 2008. márciusában a felperes plasztikai műtéten is átesett.

A bal felső végtag fizikai terhelhetőségének csökkenése, erőkifejtésének gyengesége miatt a felperesnél 40 %-os mértékű munkaképesség-csökkenés maradt vissza. A mindkét felső végtag tartós terhelésével, tartós kényszertartásával járó tevékenységekben korlátozott, amely a baleset időpontjában tizenöt éves felperes pályaválasztási lehetőségeit is korlátozta.

A korábban életvidám, társaságkedvelő, részben versenyszerűen, részben pedig hobbi szinten több sportot űző fiatal, párválasztás előtt álló felperest a felkar beszűkült mozgástere, a plasztikai műtét után is fennmaradó hegesedés látványa, és a mozgáshiány miatti súlytöbblet visszahúzódóvá, zárkózottá tette. Az elhúzódó gyógyulási időszak, valamint a baleset következtében kialakult enyhe- közepesen súlyos pszichés zavarai miatt barátai jelentős részét elveszítette. A trauma feldolgozásában pszichológus, pszichiáter segítségét nem vette igénybe.

A felperes 2009 őszétől a Pécsi Tudományegyetem Állam-és Jogtudományi Karának nappali tagozatos hallgatója.

A balesetet okozó gépjármű üzembentartójának kötelező felelősségbiztosítási szerződése alapján helytállni köteles alperesi biztosító társaság a felperes részére peren kívül 3.500.000 forint nem vagyoni kártérítést fizetett.

A felperes keresetében az alperest további 6.500.000 forint nem vagyoni kártérítés, és ennek 2006.május 18. napjától járó késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni.

Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperest 3.000.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezte, míg ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A feleket a pervesztesség-pernyertesség arányában kötelezte a le nem rótt eljárási illeték és az állam által előlegezett költség megfizetésére. A nem vagyoni kártérítés összegének megállapításakor értékelte a felperes fiatal életkorát, munkaképesség-csökkenésének mértékét, a bal felső végtag mozgásbeszűkülését, a műtéti heg okozta esztétikai hátrányokat. Figyelemmel volt arra is, hogy a korábbi sporttevékenységekkel a felperesnek fel kellett hagynia, betegségének elhúzódó gyógytartama, valamint pszichés sérülései miatt barátai jelentős részét elvesztette.

A kárenyhítési kötelezettség megsértéseként értékelte ugyanakkor, hogy a felperes pszichológus segítségét nem vette igénybe. Nem találta bizonyítottnak, hogy a felperes már a baleset időpontjában is orvosi pályára készült, így kizárólag a baleset következtében nem tudta ezt az életpályát választani. Figyelembe vette viszont, hogy baleseti sérülései, elsősorban annak fizikális kihatásai pályaválasztásában ettől függetlenül korlátozták. Az elsőfokú bíróság a nem vagyoni kártérítés összegét az ítéletkori ár-és értékviszonyok alapulvételével határozta meg, ezért késedelmi kamatban az alperest nem marasztalta.

Az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatása, és a marasztalási összeg 1.000.000 forintra történő leszállítása érdekében az alperes fellebbezéssel, míg keresetének maradéktalan teljesítése végett a felperes csatlakozó fellebbezéssel élt.

Az alperes álláspontja szerint a felperes nem bizonyította, hogy a baleset következtében életpályát kellett változtatnia, illetve barátai elfordultak tőle. Komolyabb pszichés hátrányokat nem szenvedett el, állapotának javítása érdekében pedig szakemberhez nem fordult.

A felperes szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékok helytelen értékelésével jutott arra a következtetésre, hogy a felperes az orvosi pálya iránti vonzalmát, annak életpályaként történő választását nem bizonyította, így a nem vagyoni kártérítés összegének megállapításakor ezt a körülményt tévesen hagyta figyelmen kívül. Családja szeretetteljes támogatása miatt a felperes pszichés állapota javult, ezért a pszichológus által javasolt kezelés elutasítása nem értékelhető a kárenyhítési kötelezettség megsértéseként.

A fellebbezés alaptalan, a csatlakozó fellebbezés kisebb részében alapos.

Az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállást helyesen állapította meg, az ebből levont jogi következtetéseivel, és érdemi döntésével is nagyobb részben egyetértett a másodfokú bíróság.

Az alperes sem az elsőfokú eljárásban, sem fellebbezésében nem tette vitássá, hogy a 2006. május 18-án bekövetkezett közlekedési baleset során a felperes által elszenvedett károkért a gépjármű üzembentartójának kötelező felelősségbiztosításáról szóló 190/2004 (VI.8.) Kormányrendelet, a Ptk.76.§-a, a 84.§-a (1) bekezdésének e) pontja folytán alkalmazandó Ptk.346.§-ának (1) bekezdése és 339.§-ának (1) bekezdése, valamint 355.§-a (1) és (4) bekezdése alapján helytállni tartozik. A felek között csak a nem vagyoni kártérítés mértékére kiható tényezők értékelése, és ezeken keresztül a nem vagyoni kártérítés összege tekintetében bontakozott ki vita.

Az elsőfokú eljárásban beszerzett orvosszakértői vélemények alapján egyértelműen megállapítható, hogy a baleseti sérülések miatt a felperes igen fájdalmas és hosszadalmas gyógyulási folyamaton esett át, amelyet kombinált fémallergiája, keloid hajlama tovább nehezített. Ebben a közel másfél éves időszakban a felperes

életét alapvetően a rendszeres orvoshoz járás, az állandó sebkötözések, az újabb műtétekre várakozás, és azok elviselése határozta meg. Nyilvánvaló, hogy emiatt a korából fakadóan igényelt társasági kapcsolatoktól kényszerűen elesett, amelyet az sem pótolhat, hogy egyetemi tanulmányai miatt más közösségbe került, ahol lehetősége van újabb barátságokat kötni.

A 2008. december 10. napján készült igazságügyi pszichológus szakvélemény szerint a felperes a baleset következtében enyhe-közepesen súlyos pszichés sérüléseket szenvedett el. A szakértő szerint állapotában javulás várható, de mindenképpen szükségesnek tartotta a pszichológus, pszichiáter szakemberrel való konzultációt. Szakmai álláspontja szerint a terápia eredményességétől függően fél év alatt a tünetek enyhülése, megszűnése várható. Az újabb szakvélemény elkészítésének időpontjáig (2010. február 5.) a felperes állapotában jelentős javulást állt be, mentális zavara, pszichiátriai betegsége nem alakult ki. A korábbi szakvélemény alapján ugyanakkor nyilvánvaló, hogy a felperes által elutasított szakorvosi ellátás esetén betegsége jóval korábban és teljesen gyógyult volna, így a kezelés visszautasítását az elsőfokú bíróság helyesen értékelte a kárenyhítési kötelezettség elmulasztásaként.

Az elsőfokú bírósághoz hasonlóan a másodfokú bíróság sem látta egyértelműen bizonyítottnak, hogy a felperesnek már a baleset időpontjában kiforrott és egyértelmű döntése volt az orvosi hivatás választása. Az e tekintetben jelentkező bizonytalanság már csak életkorából fakadóan is természetes és általánosnak tekinthető. Baleseti sérülései azonban eleve kizárják minden olyan szakma gyakorlását, amelyek mindkét felső végtag tartós terhelésével, tartós kényszertartással járnak, ezért e sérülések következményeit az elsőfokú bíróság helyesen értékelte a felperes pályaválasztását befolyásoló, azt korlátozó tényezőnek.

Az elsőfokú bíróság a teljes körűen feltárt, súlyukban és kihatásukban is helyesen értékelt hátrányok kiküszöbölésére az ítélethozatalkori ár-és értékviszonyokat alapul véve - figyelemmel a peren kívül megfizetett összegre is - 6.500.000 forint nem vagyoni kártérítést állapított meg. A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban ez az összeg - különös figyelemmel a felperes fiatal életkorára, és az őt párkapcsolataiban is hátrányosan érintő, a plasztikai beavatkozás ellenére is fennmaradó esztétikai sérülésére - csak a károsodáskori, azaz 2006. évi ár- és értékviszonyok mellett alkalmas az őt ért sérelmek enyhítésére. Az elsőfokú bíróság ítéletét ezért a Pp.256/A.§-ának (6) bekezdése folytán alkalmazandó Pp.253.§-ának (2) bekezdése alapján - fellebbezett részében - részben megváltoztatta, és alperest az elsőfokú ítéletben megállapított marasztalási összeg után a Ptk.301.§-ának (1) bekezdése szerinti késedelmi kamat megfizetésére kötelezte.

Mellőzte a másodfokú bíróság a felperesnek feljegyzett eljárási illetékben és állam által előlegezett költségben való marasztalását is. A költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986 (VI.26.) IM rendelet (Kmr.) 3.§-a (1) bekezdésének h) pontja alapján a feleket a perben tárgyi költségfeljegyzési jog illette meg, a

marasztalás összegét a bíróság mérlegeléssel állapította meg, ezért a perköltségben nem marasztalt felperest a Kmr. 15.§-ának (1) bekezdése alapján - utalással a Pp.253.§-ának (3) bekezdésére is - a meg nem fizetett illeték és az állam által előlegezett költség megfizetése alól egészben mentesítette.

A fellebbezés teljes egészében, a csatlakozó fellebbezés nagyobb részében sikertelen volt, ezért a fellebbezési, illetve csatlakozó fellebbezési értéket is figyelembe véve a felperes köteles a Pp.81.§-ának (1) bekezdése alapján az alperesnek ügyvédi munkadíjból álló másodfokú részperköltséget fizetni. Ennek mértéklét a másodfokú bíróság a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§-a (2) bekezdésének a) pontja és (5) bekezdése alapján állapította meg. A felek a Kmr.13.§-ának (2) bekezdése alapján kötelesek a feljegyzett fellebbezési és csatlakozó fellebbezési eljárási illeték megfizetésére.

A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 256/A.§-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

P é c s, 2010. szeptember 30.

dr. Veszeley József s.k. a tanács elnöke, dr. Kutasi Tünde s.k. előadó bíró, dr. Szentpéteriné dr. Bán Erzsébet s.k. bíró